

Editorial November Issue Vol.1

Archetype team - 01/01/1970

Εγγενές και διαχρονικό χαρακτηριστικό της αρχιτεκτονικής, το οποίο αποτελεί και την ιδρυτική της συνθήκη, είναι η δημιουργία νέων κτιρίων, νέων χώρων κατοίκησης. Ακόμη και η επέμβαση πάνω σε υφιστάμενα, παλαιά ή εγκαταλελειμμένα κτίρια, αυτόν τον στόχο έχει. Την αναστήλωση, την ανακαίνισή τους, ώστε να καταστούν και πάλι βιώσιμα, κατοικήσιμα. Ο αρχιτέκτων καλείται κάθε φορά να σχεδιάσει για το μέλλον, γι' αυτό που πρόκειται να υπάρξει. Η καινούρια κατασκευή, το νεότευκτο κτίσμα αποτελεί τον κεντρικό του στόχο. Όταν σκεφτόμαστε το μελλοντικό κτίριο, το φανταζόμαστε να ορθώνεται πάνω στο έδαφος ολοκαίνουριο, φρεσκοβαμμένο, μόλις να έχει ολοκληρωθεί. Να μυρίζει η φρεσκάδα τού ασβέστη, του τούβλου, του ξύλου. Να στέκεται λαμπερό κάτω από τον ήλιο, μέσα στο φυσικό τοπίο ή μέσα στον πυκνοδομημένο αστικό ιστό της πόλης. Σπάνια οι αρχιτέκτονες σκεφτόμαστε τη φθορά. Από τη φύση της η αρχιτεκτονική αντιτίθεται στη φθορά, στη διάβρωση, στην αποσάθρωση. Βρίσκεται κοντολογίς στον αντίποδα της αρχαιολογίας, όπου εκεί, αντίθετα, ο αρχαιολόγος-ανασκαφέας έρχεται καθημερινά πρόσωπο με πρόσωπο με ερειπιώνες, υπολείμματα κτιρίων που φέρνει στο φως η σκαπάνη του κατά τη διάρκεια της ανασκαφής. Εκεί το κτίριο εμφανίζεται πολύ μετά τον «θάνατό» του. Το ερείπιο τότε μοιάζει με τα οστά του ανθρώπου, εκφράζοντας απόλυτα την καθολικότητα της φθοράς.

Ανάμεσα στα χρώματα και τις σκόνες, παρατηρώντας τα θραύσματα των αρχιτεκτονικών μελών του, προσπαθούμε να ανασυνθέσουμε την αρχική εικόνα, τη μορφή του. Πάντοτε προσπαθούμε να επιστρέψουμε νοερά στο παρελθόν, στη φάση εκείνη, την πρώτη, όταν αυτό κατασκευαζόταν και αργότερα έσφυζε από ζωή.